

ဇြိသေ့

အောက်လမ်းဆရာအနုပညာမြင့်၏

အမိန့်အောက်မှ

သရဲမမနန်း၏ရက်စက်မှု

လျှို့ဝှက် ဆန်း ကြယ် ဝတ္ထု တို

အောက်လမ်းဆရာအနုလှမြင့်၏ အမိန့်အောက်မှ သရဲမ မနန်း၏ ရက်စက်မှု

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ပရလောကဝတ္ထုတို

အကောင်းအဆိုး လောကဓံ တွေကြားမှာ အကြောင်း အကျိုးလေးတွေ မညီညွတ် ခဲ့လေတော့ အဟောင်းကနေ အသစ်ပြန် ဖြစ်ဖို့ အရေးအတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားရင်း ဘဝဟောင်းမှာ ပဲ ရုန်းထွက်လို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသော ကြမ်းတမ်း ရက်စက်လွန်းသည့် မနန်းဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းလေး ကိုလည်း တင်ဆက်ရင်း ...

အောက်လမ်းဆရာ အနုလှမြင့်၏ ကောက်ကျစ် ယုတ်မာမှုများ နှင့် အတူ ရွာသားတွေ၏ ယုံကြည် အားထားမှုကို အလွဲသုံးစားပြု ခုတုံးလုပ်ကာ သူတောင်ကောင်း ယောင်ဆောင်နေသော အနုလှမြင့်၏ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံ တို့ ကိုလည်း ဖော်ကျူးလိုရင်း ဖြစ်လေသည် က တစ်ကြောင်း

အနုလှမြင့်၏ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သရဲမ ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသော မနန်းဆိုသော မိန်းကလေး၏ ရင်နင့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ နေရသောအခါ မနန်းနည်းတူ နာနာဘာဝ ပေါင်းလည်း များစွာ ရှိလေသည် ဆိုသော အကြောင်းအရာ

များ ကိုလည်း တင်ဆက်လိုပါသည်။ ။

သူတို့ သည် အောက်လမ်းဆရာ၏ ချုပ်ကိုင်မှု အောက်တွင် နေထိုင်ရပြီး သူစေလိုရာ ကိုသွား သူထားရာမှာ နေ သူ့အမိန့်ကိုသာ နာခံလျက် ဘာမဆို သတ်ဝံ့ ဖြတ်ဝံ့သလို တမလွန် ဘဝမှာ ပင် ရိုင်းပျသည့် မိစ္ဆာ အဖြစ်နဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်အလုပ် များကို မလုပ်မဖြစ် လုပ်နေကြရသော နာနာဘာဝ မကောင်းဆိုးဝါး ဘဝ၌ ကျင်လည်ကျက်စား နေရသည် မှာ လည်း သူတို့ ၏ ဝဋ်ကြွေး တစ်ခုလို့ ပင် မှတ်ထင် ရပေတော့ပေ၏။

အသက်ရှင် နေထိုင်စဉ် ဘဝတွင် မှာ ပင် မာယာ ပရိယာယ် ရှိသည် မဟုတ်၊ တမလွန် လောကမှာ လည်း မာယာ ပရိယာယ်တွေ သုံးတတ်ကြလေသည် ကိုလည်း နာနာဘာဝ ထဲမှ နာနာဘာဝ အဖြစ်နဲ့ ပြန်လည်၍ ပြောပြလေသော သူကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသည့် မနန်းဆိုသော သရဲမလေးသည် ဒီဘဝက ကျွတ်ချင် လွတ်ချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆိုရင်း အသက် မရှိပေမဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် နေထိုင်နေရတာ အရမ်းပင်ပန်း ဆင်းရဲတဲ့ အကြောင်းတို့ ကိုပါ ကုသမေးမြန်း နေသော ဆရာကြီးအား သူကိုယ်တိုင် ရင်ဖွင့်ကာ ပြောပြ လာလေသောကြောင့် ဤဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးကို ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

မနန်းတို့ ရွာကလေးသည် ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသက ရွာကလေး တစ်ရွာပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ သူတို့ ရွာကလေးတွင် နေထိုင်ကြသော လူများ သည် ၊ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်စားကျသူများ

ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနာလို မရှုဆိတ်မရှိ အ
ငြူအစူ ကင်းကင်းဖြင့် ဘဝကို ရုန်းကန် လှုပ်ရှားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်
။

မိုးလင်းကမိုးချုပ် အိမ်ကထွက်ပြီး ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် နှုတ်ဆက် စကားများ ဆိုကာ ငါတော့ ဘယ်သွားဦးမယ်ဟေ့
ဘယ်မှာ တော့ ဈေးရောင်းလို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်မှာ တော့ ဘယ်လို
တွေ ဈေးပေါပေါနဲ့ ရတယ်တယ်ဟေ့ ဆိုပြီး ပြုံးရွှင်သော မြက်နှာလေး
တွေနှင့် တက်တက်ကြွကြွ ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင် ရှိကြလေတော့
သည် ။

ထိုရွာတွင် မှီတင်း နေထိုင်ကြသူ များ သည် အခြား တောင်သူ
အလုပ် များ လည်း ရှိသလို တကယ့် စီးပွားရေး အနေဖြင့် လုပ်ကိုင် စား
သောက်ကြသည် မှာ တော့ ငါး၊ ပုစွန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ စသည် ကုန်ပ
စ္စည်းမျိုးလေး တွေဖြင့် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြ
သူ များ သာ ဖြစ်ပေတော့သည် ။

သူတို့ သည် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်ဖြင့် ကူး
သန်း ရောင်းဝယ်ကာ လှေကလေးများကို လှော်ခတ်ပြီး ရောင်းဝယ်
လုပ်ကိုင် နေထိုင်ရလေ သောကြောင့် ရေလမ်းခရီး တစ်ခု ဖြစ်သည့် အ
တွက် ကိုယ့်လှေကလေးနှင့် ကိုယ်မို့ ဘယ်အချိန်ပဲ ခရီးထွက်ထွက်
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်ချင်တဲ့ အချိန် ထွက်လို့ ရနေလေတော့၏။
ကားတို့ သင်္ဘောတို့ နဲ့ မဟုတ်လေသောကြောင့် ဘာကိုမှ စောင့်ဆိုင်းနေ
စရာ မလိုပေ။

သို့ပါသောကြောင့် မနန်းသည် သူမိသားစုလေး စားဝတ်နေရေး အ
ဆင်ပြေနိုင်ရေး အတွက် သူ၏ အမေနှင့် မောင်လေးများကို သူတို့ ၏ ဖ

ခင်ဆုံးပါး သွားချိန်မှ စ၍ ရှာဖွေလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေး နေရရှာလေ၏။

သူတို့ သည် ဘယ်ကိုသွားသွား သားအမိ နှစ်ယောက် အတူတူ သွား တတ်လေ့ရှိ၏။ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယ များကို လှေပေါ်သို့ တင် ဆောင်ကာ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် လိုက်လံ ရောင်းချရင်းဖြင့် ဘဝရပ် တည်မှု အတွက် ရှာဖွေစုဆောင်း ရလေ၏။

ရွာမှာ မနန်းကို အရမ်းချစ်သော သာထွန်းဆိုသော လူတစ်ယောက် လည်း ရှိနေသေးသည် ကိုသာထွန်းသည် မနန်းတို့ သားအမိကို လိုအပ် သည့် အခါတိုင် ဘာအကူအညီ လိုလို အမြဲပေးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

မနန်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စား နေသည့် အလျောက် မနန်းတို့ သားအမိ အတွက်ဆိုလျှင် ကိုသာထွန်းသည် နေ့ရယ် ညရယ် မရွေ့ အကူအညီ ပေး တတ်သူ ဖြစ်ပေသည် ။

တစ်နေ့သောအခါ မနန်းသည် ကိုသာထွန်းအား ...

"ကိုသာထွန်းရေ ... ကျွန်မတို့ တော့ ဒီမိုးမကုန်ခင် အချိန်လေး ရစ ရာရှိတဲ့ အကြွေးလေး တွေလည်း တောင်းရင်းနဲ့ ဇရပ်ကုန်းရွာကို သွား ဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်တော့"

"အေး ... အဲဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့ဟာ ဒါနဲ့ နင်တို့ က ဘယ် တော့လောက် သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတုန်း"

"ဒီတစ်ပတ် သောကြာနေ့လောက် သွားမလို့ တော့ ဆုံးဖြတ်ထားတ ယ်"

"ဒါဆို နင်တို့ သွားရင် ဟိုမှာ ညအိပ်ရမှာ ပေါ့"

"အေးလေ ... အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ပြောပြတာပေါ့ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့မဲ့ မောင်လေးကိုတော့ ပုံမှန်အတိုင်း နင်ပဲ စောင့်ရှောက် ပေးထားပါဦးနော်

၊ သူလိုအပ်တဲ့ ကျောင်းမုန့်ဖိုးက အစ နင်ပေးသုံး ထားပေးဦး သူလိုအပ် လို့ တောင်းရင် ပြောတာပါ။ နောက်ပြီး သူ့ကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက် ပေးပါဦးနော်"

မနန်း၏ နှုတ်မှ ပြောဆို မှာ ကြားနေသော စကားလုံးများ သည် သူ ပြန်မလာတော့ဘူး ဆိုတာကို ကြိုတင်ပဲ နိမိတ် ဖတ်နေသည့် ပုံနှယ် ဖြစ် နေလေတော့၏။ ဒါကိုတော့ သာထွန်းတစ်ယောက် မသိနိုင်ရှာပေ။ သိ များ သိနေလျှင်တော့ တားမည်မှာ အမှန်ပင်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် မနန်းကို အရမ်း သဘောကျနေသူ တစ် ယောက် ဖြစ်နေလေသောကြောင့် ဘယ်သွားသွား စိတ်မချခြင်း ကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြိုးသွယ် ရုံမျှသာ ရှိသေးသ ည့် အတွက် သူတစ်ပါး သွားမည့် စီးပွားရေးကိစ္စ တစ်ခုကို သူ့မှာ တားမြဲ စ်ပိုင်ခွင့် မရှိသလို၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကူညီရန်မှာ လည်း မသင့်တော် သေးပေ ...

"အေးပါဟာ မနန်းရာ နင်တို့ အကြာကြီးလည်း နေမနေ ကြနဲ့ ဦး၊ အကြွေး တောင်းစရာ ရှိတာတောင်း ရောင်းစရာ ရှိတာလေးတွေ ရောင်းပြီး မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ပေါ့ဟာ"

"ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ နင်ကလည်း ငါတို့ အမြဲ ဒီလိုပဲ သွားလာနေကြပဲ ဟာကို၊ ဘာပြုလို့ နင်က ဒီတစ်ခေါက်ကျမှ အကြာကြီး မနေနဲ့ တွေ ဘာ တွေ့နဲ့ ပြန်မှာ နေရတာလဲ"

"ဒါတော့ ငါမသိဘူးဟာ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော့ နင်တို့ ကို ဘယ်သွား သွား စိတ်ချတာမှ မဟုတ်တာ"

"စိတ်ချနေပါ သာထွန်းရာ၊ နင်လည်း ငါ့အကြောင်း သိသားနဲ့ ၊ ငါက ငါ့မိသားစု ကောင်းစားရေး အတွက်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပင်ပ

နံး ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ ခရီးပဲဖြစ်ပါစေ၊ ငါကြိုးစားပြီး စီးပွားရှာမယ် ဆိုတာ နင်သိသားနဲ့ "

"သိပါတယ် သိပါတယ် သိလို့ လည်း စိုးရိမ်ပြီး မှားနေရတာပေါ့၊ နောက်ပြီး နင်တို့ ပြန်လာမဲ့ နေ့လောက်တော့ ကျမှာ ပေါ့ ငါတို့ ရွာဦး ကျောင်းမှာ ဘုရားထီးတင်ပွဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ အဲဒါအမီ ပြန်လာခဲ့ပေါ့ ဟာ ပျော်စရာ အရမ်းကောင်းမှာ ဟ၊ အခုတောင် ရွာကလူကြီးတွေ တစ် အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက်နဲ့ အလှူငွေ လိုက်လံ ကောက်ခံ နေကြတယ်၊ ဘုရားကြီး ထီးတင်တဲ့ အခါကျရင် ဘုရားပေါ်ကနေ ပိုက်ဆံတွေ မိုးတွေ ရွာသလို ကျဲမှာ တဲ့ ဟ ရွာသားတွေ အားလုံးကတော့ လှူကြပြုကြနဲ့ ပျော်စရာကြီး ပေါ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် ရွာဘုရား ထီးတင်ပွဲအမီ ပြန်ရောက် စေချင်တာပါ"

"အေးပါ သာထွန်းရာ၊ ငါတို့ အမီ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ နောက်ပြီး နင်ငါ့ ကို ပြောထားတဲ့ အရာကိုလည်း ငါစဉ်းစား ထားပြီးပြီမို့ ဘုရားထီးတင် ပွဲ ပြီးရင် နင်သိချင် ကြားချင်တဲ့ စကား ကြားခွင့် သိခွင့်ရ ရမှာ ပေါ့"

"ဟား ... နင် တ တကယ် ပြောတာလားဟင် မနန်း"

သာထွန်းတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ဖြစ်ကာ ရင်ခုန်သံများ ကလည်း မြန်လာလျက် ကမ္ဘာမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံးသော လူသားတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ပျော်ရွှင် နေမိပေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော ရွာမှာ အလှဆုံးလည်း ဖြစ်၊ သူနှစ်သက် မြတ်နိုးမိနေသော မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေလေ သောကြောင့် သားထွန်း တစ်ယောက် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေရ လေတော့သည် ။

မနန်းကို ရည်းစားစကား ပြောထားသည် မှာ လည်း အခေါက်ပေါင်း မရေတွက် နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေလေပြီမို့ ယခုလို မထင်မှတ်ပဲ မနန်းဆီ

မှ သူအကြားချင်ဆုံး စကားသံလေး တွေကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ့ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ အရောင်တောက်ပ လာပြီဆိုတာကို သိလိုက် ရလေသောအခါ ...

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မနန်းရာ၊ ငါနင့်ဆီက ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ မရလောက် တော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ"

"တကယ်ပြောတာ ပေါ့ဟ ငါကပဲ နင့်ကို လိမ်ညာနေရဦး မှာ လား၊ ငါတို့ မိသားစု အပေါ် ကောင်းတာဆိုလို့ နင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ ဟာကို၊ နင့်လိုလူကိုမှ ငါက"

"ဆက်ပြောလေ မနန်း"

"ဟိုး ... ရှက်စရာကြီး ပြောသေးပါဘူး၊ ဘုရားထီးတင်ပွဲ ပြီးတဲ့ နေ့ကျမှ ပဲ ပြောတော့မယ် အခုကတော့ ဒီလောက်ပဲပေါ့"

မနန်းသည် ရှက်စနိုးနဲ့ စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ဖြတ်ထား လိုက်လေ၏။ ဒါကိုပင် သာထွန်းသည် ရင်ထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ်ကာ ...

"ရပါတယ် မနန်းရာ ငါဒီလောက်လေး ကြားခွင့် ရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ၊ ငါ့အတွက် ရွှေရောင် တောက်ပတော့မဲ့ နေ့လေးကို လက်ချိုးရရင်း စောင့်ရဦးမှာ ပေါ့"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ဟိုတလောက နင့်အဖေ နေသိပ် မကောင်းဘူးဆို အခုကော ကောင်းသွားပြီလား၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"ကောင်းသွားပါပြီဟာ၊ အဖေက တစ်ခါတစ်ခါ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းပြီး အသက်ရှူ ကျပ်ကျပ်လာလို့ ၊ အရမ်းဂရုစိုက် နေရတယ်၊ အဖေကိုက ငါတို့ အိမ်နီးနားချင်း တွေကလည်း ဝိုင်းပြီး ဂရုစိုက် ပေးကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါနင်တို့ ဆီ ထွက်ထွက်လာတာပေါ့"

"အေးပါ နင့်အဖေကိုလည်း ဂရုစိုက်သလို၊ ငါ့မောင်လေးကိုလည်း အားရင် အားသလို ဂရုစိုက် ပေးပါဦး၊ ငါတို့ က သုံးညအိပ် ငါးရက်လောက် ကြာရင်ကြာလိမ့်မယ်၊ အကြွေးတွေ သွားတောင်းရမဲ့ ရွာတွေက များတယ်"

"အေး အေး စိတ်ချပါဟာ၊ ဘာမှ မပူနေပါနဲ့ နင်တို့ သွားစရာ ရှိတာသာ မြန်မြန်သွားပြီး ပြန်လာကျပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီနေ့အဖို့ နင်တို့ အိမ်လာရတာ တန်သွားပြီ"

"ဒါဆို ဟိုတစ်နေ့ တွေက အိမ်ကို လာလာနေတာ မတန်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"

"မဟုတ် ရပါဘူးဟာ၊ တန်ပါတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ တွေထက် ဒီနေ့က ပိုတန်တယ်လို့ ပြောတာပါ၊ နင်ကလည်း စကား အကျအန အရမ်းကောက်တာပဲ၊ အငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ"

သာထွန်းနဲ့ မနန်းတို့ သည် ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း တွေလည်း ဖြစ်၊ အရွယ်ရောက် လာတော့လည်း သမီးရည်းစား အဖြစ်နဲ့ မို့ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် သိနေကြသူများ လည်း ဖြစ်လေသည် ။

"အေးပါဟာ ထားပါတော့၊ ငါ့မှာ ထားခဲ့တာ တွေလည်း မမေ့နေနဲ့ဦးနော်၊ စိတ်ချပါရစေ ဒါဆိုရင် ငါတို့ မနက်ဖြန် မနက် သောကြာနေ့ပဲ ခရီးစထွက် လိုက်တော့မယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ကျရင် ငါအိမ်ကနေ ထွက်လာ ခဲ့ပါဦးမယ်၊ နင်တို့ ကို ပစ္စည်းလေးတွေ ဝိုင်းကူသယ်ပြီး လှေပေါ်တင် ပေးရအောင်လို့ "

"အဆိုလည်း နင်ထွက်လာ ခဲ့ လိုက်လေ"

"အေးအေး အဲဒါဆို ငါအိမ် ပြန်တော့မယ်နော် မနန်း၊ မနက်ဖြန်မှ ပဲ
စောစောထွက် လာခဲ့တော့မယ်" ဟု ဆိုကာ သာထွန်းသည် သူ၏ အိမ်
သို့ အပျော်များကို ပွေ့ပိုက်ကာ၊ စိတ်ကူးယဉ်မှု တွေ့နဲ့ အတူ ပြန်သွား
လေတော့၏။
